

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Feminæ lautiorum ciborum abstinentiam docentes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

vellet? Et, si appositas escas quispiam commendasset, gustare eas nolebat, quod opperari esse, inde coniceret. Rarissime, in die, bis edebat, idq; non nisi honesta ratione suadente. Ipsi imperatores Iustinianus à Procopio; Theodosius iunior à Socrate; Carolus Magnus à Cranzio, & Andrea Brunnero nostro, de abstinentiæ cultu admirabiliter commendantur; tantò utiq; magistri præstantiores, quia penuriam pati maluerunt, cum omnibus rebus abundarent.

Quin neque fœminæ desunt, quæ victus Parsimoniam epularum delitijs prætulerunt. De Afella virgine, sic scribit Hieronymus: *Cum per omnem annum iugi ieiunio pasceretur, biduo tri-duoq; sic permanens, tum verò, in Quadragesima, nauigij sui vela tenebat, omnes penè hebdomadas, vultu letante, coniungens. Et quod impossibile forsitan est hominibus ad credendum, Deo autem præstante possibile est, ita ad quinquagenariam peruenit etatem, ut non doleret stomachus, non viscerum cruciaretur iniuria, non sicca humus, in qua cubabat, iacentia membra conficeret; non sacco asperata cutis fetorem fetoremq; contraheret, sed, sano corpore, anima sanior, solitudinem putaret delitias, & in vrbe turbida eremum inueniret monachorum. In genibus durities camelorum, præ orandi frequentia, occalluisse reperta est.* Huic, merito suo, annumeranda est Genouefa virgo Parisiensis, quæ, Bonfinio teste, à quinto decimo ætatis suæ anno, usque ad quinquagesimum hordeaceo tantum pane & fabis contenta, bis duntaxat, in hebdomade, cibum simebat. Quæ exempla merito in ruborem dare possunt sæculi nostri Iunones, quæ teneritudinem complexionis, & stomachi debilitatem prætexunt; ne ieiunio compensare cogantur luxum luxuriæque, qua in trielinij & recessibus Deum grauissimè offenderunt. Scilicet ad centum fercula digerenda satis potens est stomachus; ad vnam cœnam omittendam est nimis infirmus. Quemadmodum, ut in hyeme, vnâ horâ. concioni intersint, cœli asperitas & frigus obstat, non obstat, ut in campis, & siluis, per totos dies, venentur: & compluribus horis, in rheda, per niues, & glaciem, omnibus plateis, inter vrentes frigore Aquilones, circumuehantur, quasi non heroides, sed Mænades essent. Nimirum non cœlum, sed ipsæ sunt frigidæ: cum Dianis utiq;, non cum Genouefis comparandæ. Si eligat quispiam, quod Superis approbandum, sibi remunerandum, Inferis detestandum rectè iudicat; eliget utiq;, ut sibi diuina Bonitas frugalem potiùs, quàm luxui deditam.

Procop. l. 1.
Socrat. lib.
7. c. 22. &
Baron. An.
415. Albert.
Cranz. lib. 2
Saxonix c.
8. & l. 4 An.
nal. Boiorû.
An. Brun.
XIII.
D. Hieron.
ad Marcel-
lam. c. 15.

Bonfin. l. 5.
hist. Decad.
I.

voluptariamque vitam largiatur. Quid ergo Deum, tanquam immitem, accusamus, si ab eo id habemus, quod ipsi, si rectè calculum ducimus, censemus præoptandum? Videmus, nihil deessertimentibus Deum; auaris autem nihil sufficere, & ditissimos conqueri de paupertate: ut vel hinc sapere possimus. *Optimum est enim, aliena insana frui. Feliciter sapit, qui alieno periculo sapit.*

Plin. lib. 8
Nat. hist. c. 5

XIV.
Politian. in
Nutric. Her
mip. apud
Diog.

Neque animæ periculum est tantum, sed & vitæ præsentis; quæ crapulâ acciditur, & occiditur. Quid interest, laqueo, an cibo suffocaris; fluuiio, an dolio submergaris? Acino vix passæ strangulatus est Anacreon Teius, teste Politiano. Immodico vini haustu, anno suæ ætatis LXXV. iugulatus est Archesilaus Prytanæus, ut memorat Diogenes. Aiunt & Andobuntum Anglorum regem in cœna quandoque tantum vini sumsisse, ut eo obrutus repente excesserit à vita. Mille sunt exempla. Sed Medicorum sententia est, plus nocere nimiam cibi, quàm potus saturitatem. Itaque & hinc multi in morbos, immo & in subitas mortes labuntur. Domitium Aphrum Eusebius scribit, cibi superfluitate redundantem, in cœna, perijsse. De Septimo Seuro Imperatore refert Aurelius Sextus, eum, dum membrorum omnium, maximè pedum dolorem pati nequiret, loco veneni, cibum plurimæ carnis incoctæ avidius deuorauisse, quem dum concoquere non posset, cruditatem passus expirauit. Ac de Valentiniano Imperatore idem author recenset, eum intemperantia cibi ac saturitate, cum Quadorum legationi responderet, voce impetu sanguinis amissa, sensu integrum expirauisse. Quod & de Iouiano Imperatore testatur Baptista Egnatius. Certè Gregorius Turo-nensis author est, Childericum Saxonem, cum aliquando ad ambas vsque aures cibo se ingurgitasset, eo suffocatum, in lecto, mortuum, repertum. Nimirum in compendio dici potest: *Propter crapulam multi obierunt; qui autem abstinentes est, adiciet vitam.*

Eccli. 37. 34.

Consultius ergo est & vino, & cibo nimio carere; quàm abuti, si abundes. Nec tamen seruis suis nihil dat, qui nimum non dat Deus; sicut neque improbos semper finit abundare.